

Sygn. akt IV Pa 96/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Elżbieta Selwa

Sędziowie : sędzia Elżbieta Ura

Sędzia Agnieszka Kowal

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Saj

po rozpoznaniu *w dniu 14 stycznia 2020r. w Rzeszowie*

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa *J. K.*

przeciwko *Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział (...) w R.*

o odprawę pieniężną

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 14 października 2019r. sygn. akt IV P 20/19

oddala apelację.-

sędzia Elżbieta Ura sędzia Elżbieta Selwa sędzia Agnieszka Kowal

Sygn. akt IV Pa 96/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie wyrokiem z dnia 14 października 2019r. w punkcie I. zasądził od strony pozwanej Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział (...) w R. na rzecz powoda J. K. kwotę 19 566 zł tytułem odprawy pieniężnej z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2017r. do dnia zapłaty, w punkcie II. obciążył stronę pozwaną kosztami opłaty sądowej w kwocie 979 zł, od uiszczenia której zwolniony był powód oraz w punkcie III. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności co do punktu I. do kwoty 6 522 zł.

Jak wynika z ustaleń Sadu Rejonowego powód J. K. od dnia 1 marca 1992r. pozostawał w zatrudnieniu w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziale Regionalnym w R., ostatnio na stanowisku Kierownika Palcówki Terenowej w J., za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 6 522 zł brutto.

W dniu 1 sierpnia 2016 r. powód miał przybyć na spotkanie służbowe do Oddziału (...) w R., lecz źle się poczuł i udał się do lekarza, który stwierdził jego niezdolność do pracy na okres od 1 sierpnia 2016r. do 14 sierpnia 2016r. Powód

nie pojechał na spotkanie, a faxem przesłał do pracodawcy zaświadczenie o niezdolności do pracy. Na spotkaniu w dniu 1 sierpnia 2016r. planowano wręczenie powodowi oświadczenia o odwołaniu ze stanowiska Kierownika Placówki Terenowej w J.. Pismo o odwołaniu powoda było już przygotowane w dniu 29 lipca 2016r. Przygotowana została także dla powoda propozycja nowych warunków pracy i płacy (stanowisko pracy: specjalista, w Placówce Terenowej w J. za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 2.900 zł).

W związku z tym, iż powód nie stawił się na spotkanie w dniu 1 sierpnia 2016r. oświadczenie o odwołanie wysłano do powoda pocztą. Dyrektor Oddziału uznała niestawiennictwo powoda jako lekceważenie pracodawcy. Powód w dniu 4 sierpnia 2016r. zadzwonił do Dyrektora Oddziału i usprawiedliwił swoją nieobecność na spotkaniu i wówczas dowiedział się, że była dla niego przygotowana propozycja dalszej pracy, ale sprawa jest już nieaktualna. Wyżej opisanym oświadczeniem z dnia 29 lipca 2016 r., doręczonym w dniu 16 sierpnia 2016r. powód został odwołany ze stanowiska Kierownika Placówki Terenowej w J. i odwołanie było równoznaczne z rozwiązaniem stosunku pracy z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia oraz nie zawierało uzasadnienia. Przyczyną odwołania powoda ze stanowiska była wymiana kadr w strukturach KRUS w całym kraju. Dyrektor Oddziału (...) w R. powołana z dniem 1 kwietnia 2016r. również wymieniała całą kadrę kierowniczą, chcąc by było to grono zaufanych osób. Nie było żadnych merytorycznych zastrzeżeń do pracy powoda.

Przed Sądem Rejonowym w Krośnie między stronami pod sygnaturą IV P 181/16 toczyło się postępowanie o odszkodowanie za niezgodne z prawem odwołanie ze stanowiska Kierownika Placówki Terenowej KRUS w J., zakończone wydaniem w dniu 26 stycznia 2017 r. wyroku, w którym sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 19 565 zł tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę. Zasadność powyższego orzeczenia potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 2018r. III PK 93/17, który na skutek skargi kasacyjnej powoda uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie i oddalił apelację strony pozwanej. W prawomocnie zakończony sprawie o sygn. IV P 181/16 Sąd orzekający uznał, iż stosunek pracy powoda w chwili jego rozwiązania był w dalszym ciągu stosunkiem umownym, wynikającym z zawartej przez strony umowy o pracę na czas nieokreślony.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyjaśnił, że przedstawiony stan faktyczny ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości a także uwzględniając zeznania świadków, którym dał wiarę tj. J. Ł., K. P., S. S.. Jako częściowo wiarygodne zostały ocenione zeznania J. S. w szczególności w zakresie w jakim korelowały z dowodami z dokumentów tj. zgodne z prawdą było twierdzenie, iż decyzja o odwołaniu powoda zapadła już w czerwcu 2016r., zaś pismo o odwołaniu zostało przygotowane w dniu 29 lipca 2016r. W kontekście powyższego jako niewiarygodne zostały uznane twierdzenia świadka, że to sytuacja, która miała miejsce w dniu 1 sierpnia 2016r. (niestawiennictwo powoda na wyznaczonym spotkaniu) było przyczyną, czy też współprzyczyną odwołania powoda. Niewiarygodne też są zeznania świadka odnoszące się do wysłania powodowi drogą pocztową propozycji nowych warunków pracy i płacy. Świadek bowiem w dalszej części zeznań nie zeznawała konsekwentnie. Najpierw twierdziła, iż nie rozmawiała z powodem telefonicznie po 1 sierpnia 2016r., potem o jednak takową rozmowę potwierdziła. Przyznała wówczas, że miała dla powoda propozycję nowych warunków pracy, która chciała przedstawić na wyżej opisanym spotkaniu, jednakże niestawiennictwo powoda, uznane za zlekceważenie pracodawcy sprawiło, iż zaniechano jej przedstawienia. Trudno zatem przyjąć, aby w takich okolicznościach zdecydowano się później przesłać powodowi propozycję nowych warunków pracy drogą pocztową. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania powoda jako znajdujące odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym. W szczególności logiczne i rzeczowe są przedstawione przez powoda okoliczności dotyczące przyczyn niestawiennictwa w Oddziale Regionalnym w R. w dniu 1 sierpnia 2016r. jak również twierdzenia o braku otrzymania ze strony pozwanej propozycji nowych warunków pracy i płacy. W aktach osobowych powoda zalegają dwa egzemplarze przedmiotowej propozycji, niepotwierdzone przez powoda, co wskazuje, iż egzemplarz przeznaczony do powoda nigdy do niego nie dotarł. Dowód doręczenia powodowi korespondencji w dniu 16 sierpnia 2016r. także nie wskazuje, iż dotyczy on obu wymienionych pism. Niewątpliwie, gdyby powód faktycznie otrzymał propozycję nowych warunków pracy i płacy od pozwanego, udzieliłby stosownej odpowiedzi w kwestii ich przyjęcia, zwłaszcza, iż z racji wieku, braku uprawnień do emerytury propozycja ta była dla niego akceptowalna.

N tle powyższych ustaleń faktycznych Sąd I instancji uznał za uzasadnione roszczenie powoda o odprawę pieniężną, wynikającą z przepisów art. 8 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z pracownikami z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2015 r., poz. 912). Po przytoczeniu treści powyższych przepisów Sąd Rejonowy wskazał, że rozwiązanie z powodem stosunku pracy nastąpiło w warunkach określonych w art. 10 ust. 1 w/w ustawy, co kreuje roszczenie o wypłatę odprawy pieniężnej, stanowiącej przedmiot niniejszego sporu. W ocenie sądu orzekającego pozwany nie wskazał żadnej konkretnej przyczyny odwołania powoda ze stanowiska, nie wykazał okoliczności, które spowodowały podjęcie takiej decyzji, nie podał faktów, na podstawie których podjął decyzję o odwołaniu powoda. Odwołując się do zeznań J. S. Sąd wskazał, iż powód został odwołany ze stanowiska, bo nowy Dyrektor Oddziału chciała wymienić kadre kierowniczą, aby było to grono zaufanych jej osób. Z wnioskiem o odwołanie powoda wystąpiła już w czerwcu 2016r., zatem z pewnością okoliczności, jakie miały miejsce w dniu 1 sierpnia 2016r. Sąd przyjął także, iż powód nie otrzymał propozycji nowych warunków pracy i płacy, stąd twierdzenia strony pozwanej, że ich nieprzyjęcie przyczyniło się do zakończenia stosunku pracy z powodem jest chybione. Za nietrafne uznał Sąd Rejonowy argumenty strony pozwanej, iż kwestia otrzymania przez powoda propozycji nowych warunków pracy i płacy została przesądzona w wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie wydanym w sprawie IV P 181/16 albowiem w w/w sprawie o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy, kwestia przedstawienia powodowi propozycji nowych warunków pracy nie przesądziła o rozstrzygnięciu i nie badano szczegółowo żadnych okoliczności związanych z przygotowaniem dla powoda tej propozycji, jak również jej doręczeniem przez stronę pozwaną. O zasadności roszczenia powoda przesądziła w w/w sprawie inna kwestia, a mianowicie podstawa łączącego strony stosunku pracy, którą jak szczegółowo wskazał w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 października 2018r. Sąd Najwyższy, była wyłącznie umowa o pracę, a nie powołanie.

Sąd Rejonowy uznając roszczenie za uzasadnione i na podstawie powołanych przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z pracownikami z przyczyn niedotyczących pracowników zasądził na rzecz powoda odprawę pieniężną oraz orzekł o kosztach postępowania uwzględniając art. 113ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 623 tekst jedn.).

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 14 października 2019r. został zaskarżony w całości apelacją pozwanej Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziału (...) w R. i wyrokowi zarzucono :

I. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

1. art. 233 § 1 kpc, poprzez błędną tj. sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadka J. S. w zakresie odmowy wiarogodności twierdzeniom świadka, zgodnie z którymi niestawiennictwo powoda w dniu 1 sierpnia 2016r. w Oddziale Regionalnym KRUS w R. było przyczyną odwołania go ze stanowiska; w zakresie twierdzeń, zgodnie z którymi powodowi została wysłana drogą pocztową propozycja nowych warunków pracy i płacy; pominięcie zeznań świadka w których świadek stwierdził, że wypłata nagród powodowi i innym pracownikom była spowodowana niskimi zarobkami, a nie jakością wykonywanej pracy,

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną tj. sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zeznań powoda w zakresie uznania za wiarogodne twierdzeń o braku otrzymania ze strony pozwanej propozycji nowych warunków pracy i płacy.

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie zeznań S. S. w części, w której świadek wyjaśniła, że powód nie zgłaszał jej nieobecności w Oddziale Regionalnym KRUS w dniu 1 sierpnia 2016r. oraz w zakresie, w jakim zeznała, że niestawiennictwo w R. w tym dniu było przyczyną braku możliwości współpracy z powodem.

4. art. 365 §1 kpc poprzez ustalenie, że powód nigdy nie otrzymał propozycji nowych warunków pracy i płacy, pomimo, że w uzasadnieniu prawomocnego wyroku z dnia 26 stycznia 2017r. sygn. akt: IV P 181/16 Sąd Rejonowy w Krośnie ustalił, że w dniu 16 sierpnia 2016r. powód odebrał doręczone mu przez operatora pocztowego odwołanie ze

stanowiska Kierownika PT w J. wraz z pisemną propozycją nowych warunków pracy i płacy, co jednoznacznie wynika z uzasadnienia wyroku tegoż Sądu (str. 5).

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 8 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z pracownikami z przyczyn nie dotyczących pracowników poprzez uwzględnienie roszczenia powoda, pomimo, że przyczyną odwołania powoda była utrata zaufania spowodowana faktem niestawiennictwa w siedzibie Oddziału (...) w dniu 1 sierpnia 2016r. oraz nieprzyjęcie propozycji nowych warunków pracy i płacy doręczonej powodowi w dniu 16 sierpnia 2016r.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód J. K. wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie zważył co następuje :

Apelacja okazała się nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Podstawowe wnioski Sądu Rejonowego, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku sprowadzają się do uznania, że powód Jak K. zasadnie domaga się odprawy pieniężnej albowiem rozwiązanie z nim stosunku pracy przez pozwaną Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział (...) w R. nastąpiło z przyczyn nie dotyczących pracownika. Niewątpliwie wnioski takie wynikają z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy w całości podziela przyjmując za własne, akceptując również ocenę materiału dowodowego oraz zastosowanie powołanych norm obowiązującego prawa. Zarzuty zgłoszone przez stronę apelującą pozostają całkowicie nietrafne i nie mogły wywrzeć wnioskowanego skutku. Nadto nie zachodzą w sprawie podstawy apelacji, które Sąd II instancji bierze pod uwagę z urzędu.

Sąd Rejonowy wydał wyrok bez naruszenia przepisów procedury i prawa materialnego. Także uzasadnienie orzeczenia, sporządzone zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 kpc, spotyka się z pełną akceptacją Sądu drugiej instancji a więc brak jest potrzeby powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawnych, zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2007 r. I CSK 410/06, Lex nr 439229).

Sąd Okręgowy dokonując kontroli instancyjnej wydanego orzeczenia Sądu Rejonowego, nie dopatrywał się naruszenia zasad procedowania, zaś poczynione ustalenia mają oparcie we wszechstronnie ocenionym materiale dowodowym. Powszechnie ukształtowany jest pogląd, iż ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. (por.m.in.: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, lex 52624, uzasadnienie wyroku z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, lex 52589). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że doszło do uchybienia zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego co w niniejszym postępowaniu miejsca nie miało. Sąd Rejonowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe a następnie dowody ocenił uzasadniając przy tym dlaczego na nich oparł się czyniąc ustalenia w sprawie oraz dlaczego części z przeprowadzonych dowodów odmówił wiarygodności. Następnie dał temu wyraz w pisemnym uzasadnieniu. Poczynienie ustaleń opartych o zgromadzony materiał dowodowy oceniony z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego dało Sądowi Rejonowemu pełne podstawy do ustalenia okoliczności a przede wszystkim przyczyn rozwiązania z powodem stosunku pracy.

Z ustaleń tych bezspornie wynika, iż powód był pracownikiem strony pozwanej i jego stosunek pracy został rozwiązany przez stronę pozwaną na skutek decyzji dyrektora podjętej w czerwcu 2016r., przy czym oświadczenie o odwołaniu nie wskazywało na przyczynę podjęcia decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy. Pozwany traktując powoda jako pracownika zatrudnionego na podstawie powołania - co jak się okazało było wadliwe – odstąpił od podawania przyczyn uzasadniających rozwiązanie stosunku pracy. W ustalonych okolicznościach niniejszej sprawy, dokonane przez pozwanego pracodawcę rozwiązanie stosunku pracy, było oczywiście wadliwe i z tej przyczyny powodowi należało się odszkodowanie z art. 45 § 1 kp. Ta okoliczność i tylko ta, wynika jednoznacznie z wyroku Sadu Rejonowego w Krośnie z dnia 26 stycznia 2017r. sygn. akt IV P 181/16. Zatem wyrok jaki zapadł odnosił się wyłącznie do kwestii prawidłowości rozwiązania z powodem stosunku pracy. Z treści art. 365 kpc, którego naruszenie zarzucił skarżący wynika, że wyrok sądu lub postanowienie orzekające co do istoty sprawy wydane w innej sprawie, jeżeli są prawomocne, wiążą nie tylko strony i sąd, który wydał wyrok ale też i inne sądy w zakresie takim, jakie rozstrzygnięcie zawarto w sentencji. Należy zauważyć, że jedynie przy orzeczeniach oddalających powództwo, gdy z sentencji nie wynika zakres przedmiotowy rozstrzygnięcia, orzecznictwo przyjmuje, iż doniosłe i wiążące mogą być również motywy rozstrzygnięcia zawarte w uzasadnieniu orzeczenia, szczególnie ustalenia prejudycjalne sądu, prowadzące do oddalenia powództwa. Taka teza wynika np. z orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r. (V CSK 485/11, lex 1243099), w którym wskazano, że sąd nie jest związany ustaleniami wynikającymi z uzasadnienia orzeczenia w takim zakresie, w jakim nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia zawartego w wyroku. Jest natomiast związany wskazanymi w uzasadnieniu ustaleniami mającymi wpływ na końcowe rozstrzygnięcie, w szczególności ustaleniami prejudycjalnymi, których skutkiem było wydanie określonego wyroku lub postanowienia orzekającego co do istoty sprawy. Także w uchwale z dnia 12 marca 2003 r. (III CZP 97/02, OSNC 2003/12/160) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że sąd nie jest związany ustaleniami wynikającymi z uzasadnienia orzeczenia w takim zakresie, w jakim nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia zawartego w wydanym wyroku. Bezspornie, zawarte w uzasadnieniu do wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie w sprawie IV P 181/16 ustalenie dotyczące wysłania do powoda pisemnej propozycji nowych warunków pracy i płacy nie miało żadnego znaczenia dla oceny prawidłowości rozwiązania z powodem stosunku pracy, a więc ustalenie to niewątpliwie nie jest objęte powagą rzeczy osądzonej i jak słusznie stwierdził Sąd I instancji, nie był on tym ustaleniem związany.

W tych okolicznościach słusznie Sąd Rejonowy badał czy przyczyna, którą kierował się pozwany pracodawca rozwiązując stosunek pracy, nie dotyczyła powoda. W celu wyjaśnienia tej wątpliwości zachodziła więc konieczność ustalenia i oceny, czy pozwany przedstawił chociaż jedną przyczynę wypowiedzenia, a jeśli tak, to jak należy ją kwalifikować. Istotne jest przy tym, że ciężar dowodu w zakresie wykazania, że nieujawnione przyczyny rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy dotyczą osoby pracownika (co wyłącza nabycie prawa do odprawy), może w niektórych okolicznościach obciążać pracodawcę (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2009 r., II PK 84/09, lex 571961; z dnia 2 lutego 2010 r., II PK 184/09, OSNP 2011/13-14/180 i z dnia 3 sierpnia 2012 r., I PK 61/12, OSNP 2013/17-18/199). Należy więc uznać, że pracownikowi przysługuje odprawa pieniężna, gdy nie zostaną w ogóle ustalone (jakiegokolwiek) przyczyny wypowiedzenia umowy dokonanej przez pracodawcę oraz gdy się okaże, iż ujawnione przyczyny takiego wypowiedzenia nie pozostawały w związku ze stosunkiem pracy, chyba że pracodawca udowodni, iż przyczyną wypowiedzenia były okoliczności dotyczące pracownika (art. 10 ust. 1 w związku z art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r.).

Odnosząc powyższe do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, należy wskazać, że: po pierwsze - pracodawca nie podał żadnej przyczyny rozwiązania z powodem stosunku pracy; po drugie - w toku postępowania pozwany nie udowodnił, że na podjęcie decyzji o odwołaniu powoda wpływ miały jakieś względy leżące po stronie powoda; po trzecie - nawet gdyby przyjąć, że zaproponowano mu nowe warunki pracy to element ten pozostaje bez wpływu na orzeczenie, gdy weźmie się pod uwagę, że do rozwiązania stosunku pracy doprowadziło oświadczenie pracodawcy o odwołaniu ze stanowiska równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę.

Sąd Rejonowy w sposób logiczny i nie budzący wątpliwości wyjaśnił dlaczego uznał, że powód w ogóle nie otrzymał propozycji nowych warunków pracy i płacy i w tym zakresie nie zachodzi potrzeba powtarzania tych ustaleń i rozważań, zwłaszcza, że jak wskazano Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne. Pozwany argumentując w apelacji opiera swoje

zarzuty na twierdzeniu, że współprzyczyną rozwiązania stosunku pracy były względy leżące po stronie powoda – utrata zaufania spowodowana niestawiennictwem na spotkaniu w dniu 1 sierpnia 2016r. oraz nieprzyjęcie propozycji nowych warunków zatrudnienia. Dziwi twierdzenie, że niestawiennictwo w dniu 1 sierpnia 2016r. miało skutkować odwołaniem, skoro pismo zawierające oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy pochodzi z daty 29 lipca 2016r. a jak zeznała J. S. – „kwestia odwołania powoda była przesądzona” i „żeby zaproponować stanowisko specjalisty musiałam go odwołać ze stanowiska kierownika” (k. 63). Zatem powyższe niestawiennictwo powoda w dniu 1 sierpnia 2016r. nie miało żadnego wpływu na decyzję o odwołaniu a w konsekwencji o rozwiązaniu umowy o pracę. Natomiast uwzględniając sekwencję działań tj. najpierw odwołania a potem propozycja nowych warunków zatrudnienia należy jednoznacznie stwierdzić, że to oświadczenie o odwołaniu doprowadziło do rozwiązania stosunku pracy, a zachowanie powoda nie miało żadnego wpływu na skuteczność tej czynności. Nie można w tym zakresie odwoływać się do skutków wypowiedzenia zmieniającego, albowiem dla skuteczności tej czynności tj. rozwiązania stosunku pracy w tym trybie, zgodnie z art. 42 §3 kp, konieczna jest aktywność pracownika albowiem tylko w razie odmowy przyjęcia przez pracownika zaproponowanych warunków pracy lub płacy, umowa o pracę rozwiązuje się z upływem okresu dokonanego wypowiedzenia, natomiast milczenie pracownika, uważa się za wyrażenie zgodę na proponowane warunki i dalsze zatrudnienie kontynuowane jest w zmienionych warunkach.

W świetle powyższego trafny jest wniosek prowadzący do wydania przez Sąd Rejonowy zaskarżonego wyroku, iż rozwiązanie z powodem stosunku pracy nastąpiło z przyczyn nietyczących powoda jako pracownika. Wyłączną przyczyną, która legła u podstaw podjęcia decyzji o odwołaniu, równoznacznym z wypowiedzeniem były względy dotyczące pracodawcy tj. dążenie do wymiany kadry kierowniczej.

Sąd odwoławczy raz jeszcze podkreśla, iż poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia i rozważania są prawidłowe, a zgłoszone przez powoda zarzuty i twierdzenia przytaczane na ich poparcie stanowią jedynie polemikę, która nie może wywołać żadnych głębszych reakcji procesowych, a w szczególności skutków postulowanych w apelacji.

Skutkować więc mogło to jedynie oddaleniem apelacji, o czym Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 385 kpc. Wyrok został wydany na posiedzeniu niejawnym, przy zastosowaniu art. 374 kpc, albowiem żadna ze stron nie wniosowała o przeprowadzenie apelacji, zaś Sąd Okręgowy uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.